

[Aksel Larsen.]

fuldmagt til at forhandle videre om baseringen af fremmede styrker i Danmark og om den tekniske forberedelse heraf? Hvordan får han sin fremstilling her til at stemme med den kendsgerning, som han et andet sted i sin tale kom til at nævne, nemlig, at ønskeligheden af en sådan basering eller stationering for længe siden er udtalt i NATO — det var vel på Lissabonmødet i februar? Hvordan får han det til at rime med sin samtale i London med Mr. Acheson.

Hvordan får han det til at rime med præsident Trumans erklæring om, at USAs regering havde affundet sig med Danmarks udlevering af tankskibet „Aspheron“ bl. a. på grund af Danmarks mulighed for at stille baser til rådighed? Hvordan kan udenrigsministeren og de atlantiske partier bringe deres nuværende stilling til basespørgsmålet i overensstemmelse med tidligere fremsatte mere eller mindre kategoriske erklæringer i modsat retning?

Jeg beder den højtærede formand om tilføjelse til et par korte citater.

I udenrigsdebatten den 12. december i fjor erklærede udenrigsministeren til min fremdragen af basespørgsmålet, at — og så kommer citatet —

„de meddelelser, han“ — dermed menes hr. Aksel Larsen — „omtalte, de rygter, han nævnte, ikke har noget med virkeligheden at gøre“.

I samme debat udtalte den højtærede finansminister — eller man skulle måske sige den anden ja-siger, for at tilfredsstille finansministeren —:

„Det ærede medlem hr. Aksel Larsen talte om stationering af fremmede tropper i Danmark. Det spørgsmål har ikke foreligget, men det er klart, at under en eventuel krig“ — altså ikke i fredstid — „ville der komme et samarbejde mellem flyverstyrker og andre styrker de forskellige lande imellem, og derfor kan militære anlægsarbejder udført i et land have indirekte betydning også for de andre landes forsvare.“

Har man glemt den kategoriske erklæring, der på den samlede Hedtoft-regerings vegne blev afgivet af den daværende udenrigsminister i debatten om Danmarks tiltrædelse af Atlantpagten den 23. marts 1949 her i tinget, og som lød sådan:

„Jeg kan svare med bestemthed, at der

ikke vil blive spørgsmål om at oprette fremmede baser i Danmark.“

Har socialdemokratiet glemt den socialdemokratiske ordfører hr. Bomholts udtalelse ved samme lejlighed:

„Der vil ikke i fredstid blive stillet baser til rådighed i det danske moderland.“

Har f. eks. det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) glemt sin kategoriske udtalelse, fremsat den 5. december 1949, hvori han oplyste noget om, hvad han havde sagt i en tale den 27. november. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde ved den lejlighed:

„Jeg understregede igen kraftigt, at det ikke blot ville være en provokation mod russerne, men at vi under ingen omstændigheder ønskede fremmede soldater her, lige meget om det var tyskere, englændere eller amerikanere.“

Ja, gennem disse citater — og der kunne føjes mange til — har vi fået udtrykt de standpunkter til basering eller stationering af fremmede tropper i Danmark, som de vekslende regeringer og de atlantiske partier indtil i foråret i år havde erklæret for ufravigelige. Her har vi det ubestridelige grundlag, hvorpå rigsdagsflertallet i marts 1949 vedtog tiltrædelsen af Atlantpagten. De, der på dette grundlag stemte for Atlantpagten, spytter sig selv i ansigtet, og de fuldbyrder et bedrag mod det danske folk, når de nu skifter standpunkt og tillader — måske oven i købet formelt beder om — stationering af amerikanske krigs- og gendarmeristyrker i Danmark.

Vi modsætter os dette. Vi modsætter os det i vor kamp for Danmarks frihed, sikkerhed og nationale suverænitæt, i vor kamp for, at Danmark skal føre fredspolitik og ikke deltage i krigsforberedende politik, i vor kamp for, at det danske folk skal have lov til at ordne og afgøre sine egne anliggender. Vi ved, at som folkeflertallet var imod Danmarks tilslutning til Atlantpagten, sådan er det også imod, at man — under brud på de højtidelige forudsætninger, man selv har proklameret — tillader det dødsensfarlige spil, der hedder basering foreløbig af amerikanske flyverstyrker i Danmark.

Vi appellerer til folketingets medlemmer om dog at tænke sagens alvor igennem og, mens tid endnu er, standse på den farlige vej. Her gælder det Danmark, og intet folketingsmedlem har lov til under påberøelse